

1. Nick

Půlka noci pryč – náš den začíná. Až na svou basovku a okolní hluk jsem z hlavy všechno vytěsnil. Dev vřeští, Thom sebou hází, jenom já šlapu jako hodinky, já jsem ten, kdo musí napasovat to, čemu říkáme muzika, do toho, co se nazývá takt. Já jsem ten tikot, já jsem to rytmický pulzování, já jsem ten základní tón každého okamžiku. Bubeníka nemáme. Dev shodil košili, Thom se naklání k odposlechu a za nima jsem já – generátor. Poslouchám je a neposlouchám zároveň, protože sice hraju, ale v hlavě mám něco jiného, a z toho něčeho jsem popravdě docela hotovej. Jsme středem pozornosti. Tak se mi to v mý pódiový extázi aspoň jeví. Klub je malej a my naděláme pěkněj randál a já jako basák jsem jedinej normální chlap v kapele buzíků, a když Dev tím svým zpěvořvem spustí: *Chci, abys mi/ chci, abys mi/ chci, abys mi dal*, je z toho rázem veřejný tajemství. Tělem prorážím a probodávám a protínám vzduch, zatímco prstama vytlačuju akordy do strun. Leje ze mě pot, zášť a hlad. Tohle je uvolnění, nebo přinejmenším touha po něm. Dev už teď vyloženě skučí a Thom burácí a já, i když stojím pořád na jednom fleku, si připadám jako cestovatel. Ve světle reflektorů vidím, jak se v publiku všichni natřásají, jak všichni poskakujou, jak na nás

upírají oči, když si Dev narve mikrofon do pusy a dál vyřvává text písni. Chrlím na kluky akordy, máchám je ve zvukovejch vlnách, udávám jim rytmus tak hlasitě, že ho nemůžou neslyšet. Mám větší páru než slova. Box, ve kterým stojím, je mi najednou úzkej, a pak ji uvidím v davu a všechno jde do hajzlu.

Říkal jsem jí sakra, aby sem nelezla. Má mě obtočenýho kolem prstu, ale tuhle jedinou věc jsem si chtěl nechat pro sebe. *Prosím tě, nechod' na naše koncerty. Nechci tě tam vidat.* A ona na to, že teda ne, a tvářila se vážně. Ale ten její úmysl asi tak vážnej nebyl, když tu teď na ni koukám a prstama šátrám po hmatníku a moje basa ztrácí na přesvědčivosti a mně se chce křičet a pak už jenom brečet – to všechno mi proletí hlavou ve stejným zlomku vteřiny, jako mi trvá objevit krásu křivky jejích rtů. A pak si všimnu – sakra, to fakt ne – že není sama, že je s nějakým týpkem, a může mi pak stokrát tvrdit, že přišla, protože mě chtěla vidět, ale už mi nevymluví, že ve skutečnosti chtěla, abych já viděl ji. *Je konec,* řekla mi – ale není to ta největší lež? Zakopávám o noty a Dev mezitím načal další verš a Thom se krapet předbíhá, takže mám co dělat, abych je dohnal, zatímco ona se naklání ke svému rytíři a pohupuje přitom hlavou, jako bych hrál jenom pro ni, zato já bych to nejradši všechno odpískal, kdyby to šlo, a dal jí místo toho poslechnout tolik ticha, kolik mi ona způsobila bolesti.

Snažím se s Devem a Thomem udržet tempo. Dneska jsme se překřtili na *Z Prdele band*, ale sotva se tomu lidi párkrát zasmějou a Dev se vytasí s další trefnou nálepkou. Už jsme vystupovali jako *Včerejší porno*, *Black šnuptychls*, *Pomstychtiví holiči* a *Do toho ti nic není*.

Svého hlasovacího práva se normálně zříkám, teda pokud zrovna nemusím Deva uzemňovat v jeho vyloženě pošahanejch nápadech. („Ty vole,“ říkám mu, „myslíš, že si někdo přijde poslechnout kapelu, která se jmenuje *Votlačěný péro*?“) Dev zatím na pódiu chrlí do vzduchu další a další břitký tóny, jehličkama not do něj vykresluje neviditelný tetování a hravě zvládá interagovat s rádoby výhružnejma punkerama, kteří se na našich akcích pravidelně objevujou. Nakonec ale vždycky skončí u mikrofonu vedle Deva a v dobrým rozmaru se ho snaží trumfnout songem „Jak velkej je tvůj kokršpaněl?“ Dev bydlí v Jersey City, konkrétně v díře, co se jmenuje Lodi, a to teda fakt sedí, protože on je přesně takovej idol naruby. Thom je ze South Orange a to „háčko“ si začal do jména vpišovat teprve před dvěma měsícema. Já žiju v Hobokenu – do New Yorku to mám, co by kamenem dohodil, a přitom jsem dost daleko od centra, abych měl klid. Když se naskytne šance hrát před větším publikem než jenom před pár kámošema, jako třeba dneska večer, byl bych ochotnej přeplavat celej Hudson, kdyby to bylo nutný, abych si v doupěti, jako je tohle, mohl stoupnout na pódium. Teda dokud se neobjeví Tris a moje tajný rány nezačnou krváčet.

Chci mít moc/ a chci, abys mi/ chci, abys mi dal... Dev natahuje písničku k nevídaný metě: čtvrtý minutě. Na hmatníku vjíždím prstama do stejnejch brázd a modlím se, aby Devovi došel dech. Zdá se, že Thom se chystá na sólo, což v jeho případě znamená téměř jistou katastrofu. Přešlápnu si, od maléru na spadnutí se odvrátím a snažím se předstírat, že ona tam není, což je ze všech podělanejch jokeů, kterým jsem se kdy

nezasmál, ten nejpodělanější. Ze své krajní pozice se snažím upoutat Devovu pozornost, ale ten má příliš mnoho práce s otíráním zpoceného hrudníku, než aby si mě všimnul. Konečně dostane záchvat energie, kterej má dostatečnou sílu s celou tou šaškárnou skoncovat. Ruce mu vyletí do vzduchu, z hrdla se ozve táhlý zavytí a já svým efektním zhoupnutím udělám za songem definitivní tečku. Obecenstvo k nám vyšle spršku vlastních skřeků. Pokouším se v nich rozeznat její hlas, oddělit její výšku tónu od vřavy výkřiků a potlesku. Ale je v tom davu ztracená, stejně jako se mi ztratila ten večer, kdy jsem bulel a ona se ani neotočila, aby se přesvědčila, jestli jsem oukej. Jsou to tři tejdny, dva dny a třiadvacet hodin. A ona už randí s jiným.

Skupina, co nás střídá, už stojí nachystaná po straně pódia. Majitel klubu na nás mává, že náš čas vypršel. Nejsem tak nad věcí, aby mi nedělalo dobře, když lidi začnou volat po přídavku, když se spolu s rozsvícením v sále ozve ten zklamanej povzdech a publikum se začne trousit dozadu k baru. Role „čubky uklízečky“ připadla tohle vystoupení na mě, a tak zatímco se Dev vrhá střemhlav do davu, aby v něm ulovil svého nejsvolnějšího fanouška, a Thom se s uzarděním svěřuje náruči svého chápavého emo-přítele, u mě musí detox proběhnout bez dalších průtahů, jinak tu aparaturu nikdy nepobalím. Nejdřív pakuju kytary, pak přicházejí na řadu kábly píchnutý do beden. Chlapík ze střídající kapely je pohodář a pomůže mi dotáhnout na plac všechny obaly a pouzdra, který se krčí vzadu v rohu. Ale na nástroje ho sáhnout nenechám; do postýlek je uložím hez-

ky sám. Pak se nabídnu, že jim helfnu s ozvučením, a jsem vážně rád, když proti tomu nic nenamítají, protože energie, kterou bych jinak vyplýval na výrobu ochranného štítu proti *ní*, tak aspoň padne na něco užitečného.

Moje oči ji pořád hledají v davu – síla zvyku. Pořád se mi tají dech, když ji vidím, je krásně nasvícená. Tělo mám pořád navyklý na její přítomnost po svém boku. A i sebemenší odloučení, který náš fyzickej kontakt narušuje, mi neodbytně připomíná, že to mezi náma skončilo. Byli jsme spolu šest měsíců a ona s každým novým měsícem dokázala najít nový způsoby, kterýma moji touhu ještě víc podnítila. A to se slovy *je konec* prostě samo nezmezí. Všechny písničky, který se mi kdy objevily v hlavě, byly pro ni, a já jim teď nemůžu poručit, aby jen tak zmizely. Dotírají na mě jako vlezlej soundtrack. *Jsem unavená*, řekla, a já na to, že jsem taky unavenej a že si chci na nás dva najít víc času. A ona upřesnila: *Ne, jsem unavená z tebe*, a mě to vyplivlo do naprosto reálného surreálna, kde náš vztah byl už minulostí, ale já z té minulosti zatím vykročit nedokázal. Nezbyla v ní ani stopa po přítomnosti, ke který bych se mohl přimknout.

A tak zatímco přenáším naše vybavení a nástroje na bezpečný místo, jsem otočenj k davu žádama. Pak ale nutně nastává chvíle, kdy už nemůžu všem jenom ukazovat hřbet, protože civět do zdi před sebou, aniž by si člověk připadal jako idiot, se dá jen určitou dobu. Vysvobození přichází s nastupující kapelou, která otočí volume doprava (jakkoli se zdá, že už to víc nejde) a nás všechny kolem pohltí nádhernej

chaos. Kapela se jmenuje *Zlato, pojd' na to*, ale místo úpění a hekání, který bych čekal, jim to slušně zpívá. Vrhnu odvážnej pohled do obecenstva, ale nikde ji nevidím. Vlastně nevidím skoro žádnou takovou, s kterou bych si ji mohl splýst – přede mnou je jenom chlapácký moře, ve kterým vlny narážejí jedna na druhou, zatímco zpěvák objasňuje, jak se věci mají, a pouští se do odvážný směsice melodií „I Want You to Want Me“ od Lindsey Lohanový, léty prověřený klasiky „Blue Moon“ a Cobainova šlágru „All Apologies“, a přitom tančí svůj svůdnej tanec.

Myslím, že Tris se tenhle band musí líbit, a spolu s tímhle uvědoměním mě zase píchne u srdce, protože můžu o jejích zálibách nakrásně vědět úplně všechno a stejně je mi to teď houby platný. Přemýšlím, co je to za borce vedle ní. Přemýšlím, jestli se ti dva znají právě tři týdny a tři dny. Zaplať pánbůh, že na něho moc dobře nevidím, protože to bych si pak představoval, jak to spolu dělaj v posteli. Takhle si ji v posteli představuju samotnou a ta vzpomínka je natolik živá a hmatatelná, že se mý prsty samovolně natáhnou, aby pohladily křivky jejího těla. Odvrátím hlavu, jako bych ji měl skutečně před sebou, a všimnu si, že Thom a jeho přítel Scot se mezitím ocitli v zajetí vášně a dělají, že jsou strašně nenápadní. Napadá mě, že Dev je asi pořád ještě u baru, kde je určitě pořád dost holek, co čekaj na pobavení. Mezi ostatníma působíme jako mladoši, ale tady na tom nesejde, i když ten věkovej rozdíl je v převaze vysokoškoláků – nebo rádobý vysokoškoláků – znát a já cítím, že mezi ně úplně nezapadám. Pár mazáků v chumlu lidí po mě přejeđe pohledem a pokývne na

mě. Nic takového jako *nejsem teplej* na čele napsaný nemám. Sem tam pozdrav opětuju, ale jenom když si myslím, že jde o ocenění našeho hudebního čísla, a ne o návrh na sblížení. Nikde se radši nezastavuju.

Deva najdu skutečně u baru. Baví se s nějakým klukem, asi tak starým jako my, co člověku připadá typově povědomej. Když se k nim protlačím, jsem představenej jako „basovej bůh Nick“ a on jako „Hunter z Hunteru“. Dev mi děkuje, že jsem se zhostil role čubky uklízečky, a soudě podle toho, jak se naše konverzace v tomhle bodě zadrhne, není moje přítomnost nadále žádoucí. Bejt to Thom, už by si mýho citovýho kolapsu všiml, ale Devovi se musí všechny emoce naservírovat na talíř, aby je zaregistroval, a na to já zrovna teď nemám náladu. Tak mu jenom řeknu, kde jsem všechny věci nechal, a dělám, jako že se poroučím dál k baru, kde si hodlám ukořistit flek, odkud budu barmanovi na doslech. A jak tak kamufluju, napadá mě, že bych tu kamufláž mohl docela dobře proměnit v realitu. Tris pořád nikde nevidím, a malá část mýho já už dokonce pochybuje o tom, že ta holka, kterou jsem v davu zahlídl, byla opravdu Tris. Spíš to byl někdo jinej, kdo se jí jenom hodně podobal, což by zároveň vysvětlovalo, proč měla vedle sebe úplně neznámýho machýrka.

Zlato, pojď na to nechává doznít svý nástroje jeden po druhým, a její frontman zabrouká poslední tóny skladby už bez doprovodu. Měl bych radost za ně, kdyby se po doznění písne klub aspoň na okamžik propadl do ticha, ale ve skutečnosti se dobrá polovina hostů oddává hlasitý konverzaci. Pořád je to ale nadprůměr, kapela sklídí břitkej potlesk a několik po-

vzbuzujících výkřiků. Taky jim tleskám a neujde mi, že holka vedle mě si dá prsty do pusy a po staru na ně zahvízdá. Ozve se pronikavej, temperamentní zvuk a mně se vybaví baseballový utkání v malý lize. Slečna má na sobě flanelovou košili a těžko říct, jestli si ji vzala proto, že chce oživit asi jedinej módní styl za posledních padesát let, kterej se ještě nedočkal svý renesance, nebo proto, že košile je už od pohledu zatraceně pohodlná. Je to hotová bledule a sestřih jejích vlasů hlásá *soukromá škola*, ačkoli si je před koncertem evidentně pokoušela rozčuchat, aby to zamaskovala. Další kapela v pořadí dělala na svém posledním turné předskokana sestavě *Le Tigre* a mám za to, že tahle holka je tady kvůli nim. Kdybych byl co k čemu, už bych se k ní nachomýtnul s nabídkou přátelskýho poklábosení, prostě jen tak. Jenže kdybych se teď měl s kýmkoli bavit, zvládl bych si tak akorát vylít srdce.

Thom a Scot by se mnou byli schopni vypadnout hned, kdybych jim řekl, jenže Dev v tomhle ohledu zatím očividně jasno nemá a jenom kretén by teď za ním s takovou pitomou otázkou chodil. Takže jsem nahranej, a navíc to o sobě vím. Pak se podívám napravo a uvidím Tris, jak s tím svým novým objevem směřuje k pivem politýmu baru, aby si objednali další rundu toho, čeho se s nima nenapiju. Je to rozhodně ona a já jsem rozhodně v háji, protože chumel lidí, co se hrne v přestávce k baru, se už na mě sápe, a kdybych chtěl teď pláchnout, musel bych si prorazit cestu loktama, a kdybych si musel prorážet cestu loktama, Tris by si mě všimla, jak zbaběle prchám, a bylo by jí jasný, že to nezvládám. A přestože „nezvládám“

sakra dobře vystihuje, jak se teď cítím, nemám nejménší touhu ji o svém stavu takhle polopaticky informovat. Úžasné jí to sekne, zato já mám pocit, že to sekne se mnou. Ten kluk má ruku položenou na její paži způsobem, na jakej by čtyřprocentní maník nikdy ani nepomyslel, a to mi jako důkaz stačí. Model „Nick“ už patří do starýho železa; tenhle model je zánovní, a mohl bych jí vyhrávat pod oknoma, co je rok dlouhej, a nic, ale absolutně nic by se na tomhle faktu nezměnilo.

Všimne si mě. Nemůže předstírat, že je překvapená, že mě tady vidí, protože to hergot moc dobře věděla, že tady dneska budem hrát. Tak se to pokusí uhrát na pousmání a vzápětí něco pošeptá do ucha svýmu zánovnímu manekýnovi a nemusím bejt věštec, abych věděl, že hned, jak si vyzvednou drinky, který se jim právě nalívají, vydají se ke mně a budou říkat *čau* a *dobrej koncert* a – je možný, že by byla tak pitomá a bezcitná? – *jak se máš?* A tuhle představu nemůžu vystát. Vidím, jak se k jejímu naplnění schyluje, a vím, že něco musím udělat – cokoli – jen aby k tomu nedošlo.

A tak já, nahodilej basák z průměrný teploušský kapely, se obrátím na tu holku ve flanelový košili, kterou vůbec neznám, a zeptám se:

„Vím, že to asi bude znít divně, ale nemohla bys bejt na příštích pět minut moje holka?“